

Lone Buhl Pedersens prædiken 1. søndag efter helligtrekonger

Taler

Lone Buhl Pedersen
Sognepræst

Dato

12. januar 2025

Sted

Østbirk Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Salmernes Bog kapitel 84
Paulus' Brev til Romerne kapitel 12, vers 1-5
Lukasevangeliet kapitel 2, vers 41-52

Salmer

De hellig tre konger så hjertensglad
Livstræet
Forelskelsessang
Du fødtes på jord, vers 4-5
Du som har tændt millioner af stjerner

- 1 Vi har hver især vores veje i livet, som vi skal gå. Uanset hvad og hvem vi er, så har vi alle vores veje, som vi skal gå. Det er kun os, der kan og skal gå vores livsvej. Vores livsvej er ikke snorlige. Vores livsvej kan sno sig. Nogle gange går vi fremad – løber ligefrem. Andre gange går vi tilbage. Der er mørke veje – men
- 5 også lyse veje. Der er veje vi kan gå sammen med andre og veje vi kun kan gå alene. Vi går veje som vores forældre ikke billiger – men også veje som de roser os for. Vi går veje vi er stolte af og vi kommer til at gå veje som vi fortryder.

- Livet er en lang række veje. Nogle veje kan vi selv bestemme, har vi selv ansvar
- 10 for – andre veje har vi ingen indflydelse på.

- Sidste søndag hørte vi om de 3 vise mænd og deres vej til det lille Jesusbarn. Først tog de den direkte vej til kongeslottet – til Kong Herodes – for naturligt nok måtte det særlige barn fødes et særligt sted. Længere rakte deres evner og
- 15 fantasi ikke. Men de blev klogere eller skal vi hellere sige viseren. For det fascinerende ved de tre vise mænd var og er ikke at de var så kloge at de ud fra matematiske formler og specielle iagttagelser kunne udregne, hvor Jesus blev født.

- 20 Nej, Det vise ved dem var, at de bevægede sig for at finde meningen med livet. De ledte efter – de gik efter det sande lys, som var kommet til verden julenat. De

var åbne og nysgerrige. De blev ikke inden døre – men tog afsted.

- 25 Imens de gik - så de op på Himlen. De vise mænd så ud over deres egen næsetip. De tænkte ikke blot på dem selv og deres eget vé og vel. For der var noget der var større end dem selv....

30

I dag hører vi også om den 12-årige Jesus, der ikke forblev på vejen. Den afstukket vej, som hans forældre og det store følge gik af.

- 35 De var taget af sted til templet i Jerusalem - det var samlingsstedet for alle jøder ved de store højtider. Alle som havde mulighed for det var taget af sted – og selvfølgelig havde de deres søn Jesus med. Sådan var skik og brug. Det var helt almindeligt at tage børnene med på valfarten – men for Jesus var det denne gang noget helt særligt.

- 40 Det var sidste gang han var med som barn – Efter sit 12.år blev man regnet som voksen og ansvarlig i forhold til datidens sociale og religiøse normer.

Og så pludselig kan de ikke finde ham.

- 45 Han har forvildet sig væk fra sine forældre. Sådan føltes det i hvert fald for Jesu mor og far, der pludselig ikke kunne finde ham.

- 50 Hvem af os kan ikke huske tilbage på en tid, hvor vi som unge ikke fulgte den slagne og gængse vej, som måske forventedes af os. Hvor vi lavede en afstikker – og tog en anden vej, fordi noget bød os at gøre sådan.

- 55 Eller måske har I selv teenagebørn eller har haft dét og oplevet det samme: At de/børnene tog en anden vej end den vi havde forestillet os det – og måske håbet på.

- 60 Der kan være mange følelser forbundet med at tage en anden vej. En Uro og en usikkerhed for den, der vælger at gå en anden vej, – og hvis man er forældre – kan følelser som uforståenhed og vrede ligge lige for.

Men vores børn har vi kun til låns og vi kan og skal ikke bestemme over de veje og de valg de skal træffe i livet. Vi kan vejlede, støtte og opmuntre, men
65 bestemme kan vi ikke. Og Kalle der lige er blevet døbt – en dag bliver han en stor dreng og vil også gå sine egne veje.

Fra det øjeblik børnene fødes består vores opgave som forældre i at lære at give slip. Give slip - I små doser vel og mærke. Lidt ad gangen. Men evnen til at give
70 slip er essentiel. Vores fornemste opgave som forældre må være at opdrage til livsmod - livsmod, tiltro og kraft til at børnene - de unge mennesker selv kan magte den opgave "at stå på egne ben". Og selv vælger deres egne veje.

75 Men samtidig forstår vi jo til fulde Maria i dag – Jesus' mor. Hun oplever jo hvad der er enhver mors mareridt: Ikke at kunne finde sit barn! Ude af sig selv af bekymring har hun ledt længe efter sin 12-årige søn Jesus i rejsefølget – men det er ikke nemt. Der er rigtig mange mennesker, der her efter påskefesten tager
80 turen væk fra Jerusalem – og der er et kæmpe rejsefølge.

I begyndelsen forsøger de at bevare roen - tænker at Jesus er der – blandt rejsefølget – men da de til stadighed ikke kan finde ham tager de tilbage til Jerusalem, hvor de kom fra – for at lede efter ham dér.

85 Og dér i templet finder de ham endelig. Siddende blandt lærde – hvor han er i gang med at konversere – og stille dybsindige spørgsmål.

Og hvordan er og reagerer så Jesus i den situation i mødet med sine forældre: Jo,
90 han er Lige så Rolig – som de/forældrene er urolige. Han er Ligeså fattet som de er ude af sig selv.

Rollerne mellem barn/forældre er på sin vis byttet om. Udefra betragtet er Jesus jo her den voksne, der har overblikket og roen med sig hvor forældrene er
95 fuldstændig ude af sig selv.

Jesus er ikke det mindste i tvivl. Han taler tydeligt og direkte: »Hvorfor ledte I

efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Og Forældrene er stadig uforstående, men et frø er alligevel blevet sået i deres hjerte efter denne oplevelse:

105 Der er en vej, Jesus må gå. Det bliver måske for første gang tydeligt her ved påskefesten. En vej, som hverken Jesus eller de forældre endnu kender den fulde betydning af. Men de aner dog allerede, at den vej må han på sin vis gå alene uden dem.

110 -----

Vi hver især har vores vej, som vi skal gå. Uanset hvad og hvem vi er – Vi har alle vores vej, som vi skal gå. Det er kun os, der kan og skal gå den – vores livsvej. Det er uomgængeligt.

115

Nogle gange kommer vi på afveje – eller vildveje. Andre gange finder vi tilmed ud af at omvejen – som vi i første omgang ikke bød velkommen – blev til det gode for os. For omvejen bibragte os nogle oplevelser og indsigter som den lige vej ikke ville have kunnet give os.

120

Jesus gik **sin** vej – en vej, som han **måtte** gå.

125 På den ene side levede han et alm. menneskeliv med de sorger og de glæder, der nu gælder for ethvert menneske - og med de erfaringer, oplevelser og udfordringer som livet også giver os.

130 Med andre ord – Jesus var underlagt de begrænsninger, der kendetegner ethvert menneskes liv. Han var som os andre spændt ud i en livsbane mellem fødsel og død.

Samtidig er der ting i fortællingen der fortæller os at han var et helt specielt menneske – at han var **enestående** i en ganske særlig grad.

135

Helligtrekonger tiden benævnes den tid vi befinder os i lige nu – kirkeligt set. Og her er det gennemgående omdrejningspunkt – **hvordan Jesus åbenbarede sin herlighed.**

Det er i denne brydning mellem det på den ene side - det helt almindelige og kendte og så det helt nye og anderledes at vi skal forstå den fortælling, som vi hører i dag.

Vi der sidder her knap 2000 år efter Jesus død. Vi kender til Jesu livsbane - og de veje han gik. Vi ved, at der ved hans død kom en smertens og en lidelsesvej. Men vi har også den tro, det håb at han efter sin død stod op af graven og tog vejen til himlen – og at han banede vej for os – at vi også ved vores død skal den vej – opstandelsen. At døden ikke havde og fik det sidste ord.

Derfor kan vi også have det håb i dag, at vi på alle vores veje i livet og i døden – ikke er alene – men han går sammen med os – og støtter os når vejen ikke er som vi havde ønsket.

Vi må gå vores veje i livet – ikke bare blive inden døre – vi må som De hellige tre konger have mod til at gå nye veje - omveje i vores liv, der åbner vore øjne, ører og sind. Må vi få livsmod til at se op og ud på de andre - og dér forsøge at være og gøre en forskel.

Må vi hvile i håbet og troen på, at der er en, der har gået vejen før os - og som går vejen med os nu og til evig tid.

I den tro kan jeg sige: *Lov og tak og evig ære være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver, én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, Amen.*

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter helligtrekonger, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

180

185

190

195

200

205

210

215